

[Richard Jørgensen.]

at være syge til Stadighed udskiller giftige Bakterier, der endog er i Stand til at trænge gennem den sunde Hud paa Mennesker. I forskellige Lande har man paavist, at 10—40 pCt. af Rotterne udskiller Bakterier i Urinen. Sygdommen findes spredt over hele Landet, saa der er Grund til at formode, at den kan optræde paa et hvilket som helst Sted i Danmark, idet de epidemiologiske Betingelser for dennes Opstaaen maa formodes at være til Stede. Smittekilden kan i langt de fleste Tilfælde føres tilbage til Rotterne, idet Sygdommen fortrinsvis optræder blandt Personer, hvis Bopæle er let tilgængelige for Rotter, hvorved Fødemidler, Brøndvand, nedfalden Frugt etc. kan inficeres med de gennem Rotternes Urin udskilte Bakterier. Bakterierne findes ofte i Vand, saavel Ferskvand som Brakvand. Mange Tilfælde af den weilske Syge kan føres tilbage til intim Berøring med inficeret Vand, oftest ved Badning. Ejendommeligt nok synes ingen af de danske Weil-Patienter — i Modsætning til, hvad der er Tilfældet i Udlandet — at være inficeret ved Badning eller længere Tids Ophold i Vand. Muligvis hænger det sammen med, at vi her i Landet overvejende bader i Havvand, hvor Bakterierne nok kan trives, men Forureningen er dog langt mindre, end Tilfældet kan være i Ferskvand og Brakvand.

De karakteristiske Symptomer paa den weilske Syge er en meget pludselig udbrudende, ofte høj Feber, der plejer at vare 2—6 Dage, desuden heftige Muskelsmerter i Nakken, Ryggen og især Læggene, Øjenbetændelse samt Nyrhelidelse. Efter nogle Dages Forløb optræder der som Regel Gul-sot. Meget hyppige er de lette Tilfælde, som ofte forbliver upaaagtede, men spredt mellem disse — og Smitten opstaaet paa samme Maade — optræder svære, ofte dødeligt forløbende Tilfælde. Det er altsaa en Sygdom, som angriber Mennesker, og som overføres ved Rotter. Der er stor Sandsynlighed for, at denne Sygdom, jo mere den erkendes, vil vise sig ret almindelig her i Landet og fra Tid til anden medføre beklagelige Dødsfald.

Paa Statens Seruminstitut er der ført Statistik over de hjemlige Tilfælde af den weilske Syge. I Aarene 1923—1933 konstateredes der i alt kun 4 Tilfælde af Sygdommen, uden at nogen af de angrebne døde, men fra 1934 til 1937 paadrog 75 Personer sig Sygdommen, og 20 af disse — eller over 25 pCt. — døde, hvilket maa siges at være en paafaldende høj Døde-

lighed. Dr. Bjørn Kristensen har i en Meddelelse fra Serum instituttet om Weils Sygdom i Danmark gjort opmærksom paa, at i de fleste Lande ligger Dødeligheden omkring 10 pCt.

Rotterne er aabenbart vort farligste og kostbareste Vilddyr, og intet Middel maa lades uforsøgt, naar det gælder Kampen mod Rotterne. Rotteplagen har længe været alvorlig her i Landet, men Udryddelsen har ikke været tilstrækkelig effektiv. Enkelte Kommuner har ofret mange Penge paa Udryddelse af Rotter, men naar Nabokommunerne ikke har været med, har det kun virket i kort Tid, da Rotterne er søgt over i Nabokommunerne og atter er vandret tilbage.

Den første Lov om Rotteudryddelse af 22. Marts 1907 havde kun Gyldighed i 3 Aar. Den gav saa godt som udelukkende Regler om Udryddelse ved Betaling af Præmie for hver dræbt Rotte. I København betaltes 8 Øre pr. Rotte, hvilket var gældende de to første Aar, hvorefter Præmien forhøjedes til 10 Øre. I Begyndelsen indsamledes et meget betydeligt Antal Rotter, i København og Frederiksberg det første Aar over 250.000, det andet Aar ca. 188 000, det tredje Aar — efter at Præmien var blevet forhøjet — indsamledes ca. 150 000 Rotter. Den anden Rottelov, af 1910, overlod det til Kommunerne, om de vilde foretage noget mod Rotteplagen eller ej, og de stillede frit med Hensyn til Valget af Midler. Den 6. Maj 1921 kom en ny Rottelov — den nugældende — der forpligtede Søkøbstæder og andre Kommuner, i hvilke der fandtes Trafikhavne, til at drage Omsorg for, at der enten ved Kommunens egen Foranstaltning eller af enkelte Grundejere blev iværksat en rationel Udryddelse af Rotter i Kommunerne.

Vanskelighederne ligger i, at der overalt i Landets Byer endnu findes et ikke helt ringe Antal gamle Ejendomme, som er daarligt vedligeholdt og af en saadan Beskaffenhed, at en virkelig Rottesikring praktisk talt ikke kan finde Sted. Da Rotterne, som bekendt, formerer sig overordentlig hurtigt — man har regnet ud, at et Rottepar i Løbet af et Aar kan blive til over 800 Individuer — vil selv forholdsvis faa Ejendomme, der giver Rotterne gode Muligheder for at trives, være i Stand til paa meget generende Maade at opretholde Bestanden, og da Rotterne er Vandredyr, vil Naboejendommene ogsaa blive befængt med disse Skadedyr. En gennemgribende Sanering af gamle Bykvarterer vilde forbedre Forholdene betydeligt, ligesom Op-